

Virágvasárnap A

Atyám!

**Ha lehet, múljék el tőlem ez a kehely,
de ne az legyen, amit én akarok,
hanem amit Te! (Mt 26,42)**

Urunk Jeruzsálembe való bevonulásának emlékezete

Evangelium

Máté 21,1-11

Amikor Jeruzsálemhez közeledve az Olajfák-hegyére, Betfagébe értek, Jézus elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: "Menjetek előre a szemközi faluba. Ott mindjárt találni fogtok egy szamarat megkötve, és vele a csikóját. Oldjátok el és vezessétek hozzám! Ha valaki szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége, és mindjárt elengedi őket." Ez azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta jövendölt: Mondjátok meg Sion lányának: Íme, a királyod érkezik hozzád, Szelíden, szamárháton ülve, Egy teherhordó állat csikóján.

A tanítványok elmentek s úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik. Elhozták a szamarat és a csikóját, letakarták ruháikkal, ő pedig felült rá. A tömegből nagyon sokan az útra terítették ruháikat, mások ágakat tördeltek a fákról és az útra szórták. Az előtte járó és az utána vonuló tömeg így kiáltozott: Hozsanna Dávid Fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!

Amikor beért Jeruzsálembe, megmozdult az egész város, és kérdezgették: "Ki ez?" A tömeg pedig azt felelte: "Ő a Próféta, Jézus, a galileai Názáretből."

Mise

Olvasmány

Izajás 50,4-7

Izajás így jövendölt a Megváltóról: Ezt mondja az Úr Szolgája: "Isten, az Úr tanította nyelvemet, hogy az igével támasza lehessen a megfáradtaknak. Reggelenként ő teszi figyelmessé fülemet, hogy rá hallgassak, mint a tanítványok. Isten, az Úr nyitotta meg fülemet. S én nem álltam ellen és nem hátráltam meg. Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg azoknak, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek. Isten, az Úr megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arcomat megkeményítem, mint a kőszikla, s tudom, hogy nem kell szégyenkezniem."

Szentlecke

Filippiekhez 2,6-11

Testvéreim! Krisztus Jézus, mint Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta önmagát, és engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön, és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Evangelium

hosszabb forma: Máté 26,14 – 27,66

Mit adtok nekem, ha a kezetekbe juttatom őt?

Abban az időben: A tizenkettő közül az egyik, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz és megkérdezte tőlük: "Mit adtok nekem, ha kezetekbe juttatom őt?" Azok harminc ezüstöt ígérenek neki. Ettől kezdve csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa őt nekik.

Hogyan akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: "Hogyan akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?" Ő így felelt: "Menjetek be a városba, egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Közel van az időm, és tanítványaimmal nálad költöm el a húsvéti vacsorát. A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Ez az én testem, ez az én vérem.

Amikor beesteledett, a tizenkét tanítvánnyal asztalhoz telepedett. Miközben ettek, így szólt hozzájuk: "Bizony mondom nektek, közületek egyvalaki elárul engem!" Erre nagyon elszomorodtak, és sorra megkérdezték: "Csak nem én vagyok az, Uram?" Így válaszolt: "Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el engem. Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak, aki az Emberfiát elárulja! Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik!" Erre Júdás, az áruló is megkérdezte: "Csak nem én vagyok az, Mester?" Ő így felelt: "Magad mondtad!"

Miközben ettek, Jézus kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, azután megtörte, és odaadta tanítványainak ezekkel a szavakkal: "Vegyétek és egyétek: ez az én testem!" Azután a kelyhet vette a kezébe, hálát adott, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: "Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlőtő terméséből mindaddig, míg az újat nem iszom veletek Atyám országában."

Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyájból a juhok.

Ezután zsoltárokat énekelve kimentek az Olajfák-hegyére. Amikor odaértek, Jézus így szólt: "Ma éjszaka ti mindannyian megbotránkoztok bennem. Hiszen megírták: 'Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyájból a juhok.' De feltámadásom után majd előttetek megyek Galileába." Ekkor Péter ezt mondta neki: "Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom!" Jézus ezt válaszolta neki: "Bizony mondom neked, még ma éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor is megtagadsz engem!" De Péter ismét így szólt: "Még ha meg is kellene halnom veled, akkor sem tagadnálak meg!" Ugyanígy fogadkozott a többi tanítvány is.

Szomorúság és keserűség vett erőt rajta.

Közben Jézus odaért velük a Getszemáni nevű kertbe. Így szólt tanítványaihoz: "Üljetek le itt, míg én elmegyek imádkozni!" Azután Pétert és Zebedeus két fiát magával hívta. Egyszerre szomorúság és keserűség vett erőt rajta. Ezt mondta nekik: "Halálosan szomorú az én lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok velem!" Azután kissé távolabb ment tőlük, arccal a földre borult és így imádkozott: "Atyám! Ha lehet, múljék el tőlem ez a kehely, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te!" Azután odament a tanítványokhoz, és alva találta őket. Ezt mondta Péternek: "Hát képtelenek vagytok egy órát virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek! Mert a lélek kész, de a test erőtlen." Azután másodszor is elment és imádkozott: "Atyám, ha nem múlhat el ez a kehely anélkül, hogy ki ne innám, legyen meg a te akaratod!" Majd visszatérve ismét alva találta őket. A szemük ugyanis nagyon elnehezedett. Otthagyta őket, és ismét elment imádkozni, harmadszor is ugyanazokkal a szavakkal. Azután odament a tanítványokhoz, és így szólt: "Aludjatok csak nyugodtan, és pihenjete! Íme, elérkezett az óra, amikor az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljete fel, menjünk! Nézzétek, megérkezett, aki elárul engem!"

Kezüket Jézusra emelték és foglyul ejtették őt.

Még beszélt, amikor íme, odaért Júdas, egy a tizenkettő közül, és vele a főpapoktól és a nép véneitől egy nagy csapat, kardokkal és husángokkal fölszerelve. Az, aki elárulta őt, ebben a jeladásban egyezett meg velük: "Akit megcsókolok, ő az, őt fogjátok el!" Mindjárt oda is lépett Jézushoz és így szólt: "Üdvöz légy, Rabbi!" Azután megcsókolta. Jézus ezt mondta neki: "Barátom, miért jöttél?" Közben a többiek már kezét is emelték Jézusra, és foglyul ejtették.

Ekkor íme, egy azok közül, akik Jézussal voltak, kardjához kapott, kirántotta és a főpap szolgájára sújtott: levágta az egyik fülét. Ekkor Jézus így szólt hozzá: "Tedd csak vissza hüvelyébe a kardodat! Mert kard által vész el, ki kardot ragad! Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, s nem küldene segítségemre akár tizenkét légió angyalnál is többet? De akkor hogyan teljesednék be az Írás, amely szerint ennek meg kell történnie?" Abban az órában így szólt Jézus a csapathoz: "Mint valami rabló ellen, úgy vonultok fel kardokkal és dorongokkal, hogy elfogjatok. Nappal a templomban ültem és tanítottam, ott nem fogtatok el!"

Mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.

Ekkor a tanítványok mindnyájan elhagyták őt, és elfutottak.

Látni fogjátok az Emberfiát, hogy a hatalmas Isten jobbán ül.

Akik Jézust elfogták, elvezették őt Kaifás főpap elé, ahol ekkorra már összegyűltek az írástudók és a vének. Közben Péter messziről követte őt, egészen a főpap udvaráig. Odaérve leült odakint a szolgák közt, hogy lássa, mi lesz a dolog vége.

A főpapok pedig és az egész főtanács hamis bizonyítékokat kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák őt; de nem találtak, bár sok hamis tanú felsorakozott. Végül előlépett kettő, és így szólt: "Ez azt mondta: 'Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap múlva fel tudom építeni.'" Erre felállt a főpap és megkérdezte őt: "Nem felelsz semmit sem arra, amivel ezek vádolnak?" Jézus azonban csak hallgatott. Ekkor a főpap azt mondta neki: "Esküdj meg az élő Istenre és mondd meg nekünk, hogy te vagy-e a Messiás, az Isten Fia?" Jézus ezt válaszolta neki: "Magad mondtad! És mondom nektek: Ezentúl az Emberfiát a Hatalmas (Isten) jobbán látjátok ülni, és látni fogjátok őt eljönni az ég felhőin." Erre a főpap megszaggatta a ruháját és így szólt: "Káromkodott! Mi szükségünk van még tanúkra? Lám, most ti is hallottátok a káromlást. Hogyan ítélték?" Azok ezt válaszolták: "Bűnhődjék halállal!"

Ezután szembeköpdösték, ökölrel verték, mások pedig pofon ütötték, és kérdezték: "Prófétálg, Messiás, ki ütött meg téged?"

Mielőtt a kakas szól, háromszor is megtagadsz engem.

Eközben Péter kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgáló, és megszólította: "Te is a galileai Jézussal voltál!" De ő mindenki hallatára letagadta: "Nem tudom, mit beszélsz!" Amint a kapunál kifelé tartott, felismerte őt egy másik is, és így szólt az ottlévőkhez: "Ez is a názáreti Jézussal volt!" Erre ő ismét tagadni kezdte, még hozzá esküvel, hogy: "Nem ismerem azt az embert!" Kis idő múltán az ott ácsorgók odamentek Péterhez, és így szóltak hozzá: "Közülük való vagy biztosan, elárul a kiejtésed is!" Most már esküdni és átkozódni kezdett: "Nem ismerem azt az ember!" És azon nyomban megszólalt a kakas. Péternek ekkor eszébe jutottak Jézus szavai: "Mielőtt a kakas szól, háromszor is megtagadsz engem." Kiment, és odakint keserves sírásra fakadt.

Átadták őt Poncius Pilátus helytartónak.

Amikor reggel lett, a főpapok és a nép vénei meghozták a döntést Jézus ellen, hogy halállal büntetik őt. Megkötözték, azután elvezették és átadták Pilátus helytartónak.

Nem szabad a kincstárba tenni, mert vérdíj volt!

Amikor Júdás, az áruló látta, hogy (Jézust) elítélték, tettét megbánva visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek. Ezt mondta nekik: "Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el!" Azok így szóltak: "Mi közünk hozzá? Ez a te dolgod!" Ő erre az ezüstöket eldobta a templomban, azután elment s felakasztotta magát. A főpapok összeszedték a pénzt, de ezt mondták: "Nem szabad a templomkincstárba tenni, mert vérdíj volt!" Megtanácskozták a dolgot, azután megvették rajta a fazekas telkét az idegenek számára temetőnek. Ezért hívják azt a földet mindmáig Vérmezőnek.

Ekkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta mondott: Fogták a harminc ezüstöt, a felbecsültnek árát; – Izrael fiai becsülték őt ennyire –, és odaadták a fazekas telkéért, amint az Úr megparancsolta nekem.

Te vagy-e a zsidók királya?

Közben Jézust a helytartó elé állították. A helytartó megkérdezte tőle: "Te vagy-e a zsidók királya?" Jézus ezt felelte: "Magad mondtad!" S miközben a főpapok és a vének

vádaskodtak ellene, ő nem szólt egy szót sem. Pilátus végül megkérdezte: "Nem hallod, mi mindennel vádolnak?" Ő azonban neki sem válaszolt egyetlen szóval sem, és a helytartó nagyon csodálkozott ezen.

Szokásban volt, hogy az ünnep alkalmával a helytartó szabadon bocsát egyet a foglyok közül, akit a nép kíván. Volt akkor egy Barabás nevezetű, hírhedt rabjuk. Amikor összegyülekeztek, Pilátus megkérdezte: "Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül: Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak is neveznek?" Tudta ugyanis, hogy csak irigységből adták őt a kezébe.

Míg ott ült ítélőszékében, a felesége üzenetet küldött neki: "Ne avatkozz annak az igaznak a dolgába! Ma éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta!"

De a főpapok és a vének felbíztatták a népet, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig veszítsék el. Amikor tehát a helytartó feltette a kérdést: "Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül?", ők ezt válaszolták: "Barabást!" Erre Pilátus megkérdezte: "És mit tegyek Jézussal, akit Krisztusnak neveznek?" Mindannyian ezt felelték: "Keresztre vele!" Ő újra kérdezte: "De hát mit követett el?" Mire azok még hangosabban kiáltották: "Keresztre vele!"

Pilátus látta, hogy semmire sem megy velük, sőt, csak fokozódik a zavargás. Ezért vizet hozatott és a nép szeme láttára megmosta a kezét ezekkel a szavakkal: "En ártatlan vagyok ennek az igaznak vére ontásában. Ez a ti dolgotok!" Erre az egész nép így kiáltott: "A vére rajtunk és a gyermekeinken!" Ekkor szabadon bocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és elrendelte a keresztfeszítést.

Üdvöz légy, zsidók királya!

A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra és köréje gyűjtötték az egész helyőrséget. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből koronát fontak, és a fejére helyezték, a jobbja pedig nádszálat nyomtak, azután térdet hajtvva előtte így gúnyolták: "Üdvöz légy, zsidók királya!" Közben leköpdösték, elvették tőle a nádat, és a fejét verték vele. Miután így csúfot úztek belőle, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruháiba, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.

Vele együtt két rablót is megfeszítettek.

Amint kifelé haladtak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel: őt kényszerítették, hogy vigye (Jézus) keresztyét. Végül odaértek arra a helyre, amelyet Golgotának, azaz Koponyák helyének hívnak. Itt epével kevert bort adtak neki. Ő megízlelte, de nem kért belőle. Azután keresztre feszítették. Sorsot vetve szétosztották egymás között a ruháit, majd letelepedtek ott, és őrizték. Feje fölé odaírták elítélésének okát: "Ez Jézus a zsidók királya."

Ugyanakkor két rablót is keresztre feszítettek vele: az egyiket jobbról, a másikat balról.

Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

Akik arra jártak, káromolták őt, bólogattak a fejükkel és ezt mondták: "Le akartad rombolni a templomot és harmadnapra fölépíteni? Szabadítsd hát meg önmagadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!" Ugyanígy gúnyolták őt a főpapok is az írástudókkal és a vénekkel együtt: "Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni! Ha Izrael királya ő, hát jöjjön le most a keresztről, és hiszünk benne! Bízott az Istenben? Mentse meg őt most, ha akarja! Hiszen azt mondta: Az Isten Fia vagyok!" Ugyanígy gyalázták őt a vele megfeszített rablók is.

Éli, Éli, lámá szábáktáni?

Hat órától sötétség borult az egész földre kilenc óráig. Kilenc óra körül Jézus hangosan felkiáltott: "Éli, Éli, lámá szábáktáni?, azaz: Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?" Az

ott állók hallották ezt, és egyesek megjegyezték: "Ez Illést hívja!" Egyikük mindjárt odafutott, fogott egy ecetbe mártott szivacsot, rátűzte egy nádszálra és inni adott neki. A többiek azonban ezt mondták: "Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa?" Jézus pedig még egyszer hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét.

Ekkor a templom függőnye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig. A föld megmozdult, a sziklák megrepedtek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Az ő feltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megrémültek, és így szóltak: "Ez valóban Isten Fia volt!" Sok asszony is volt ott. Messziről figyelték mindazok, akik Galileától kezdve követték őt és szolgáltak neki. Köztük volt Mária Magdolna, azután Mária, Jakab és József anyja, valamint Zebedeus fiainak az anyja.

József a saját, új sírboltjába helyezte Jézus testét.

Amikor beesteledett, jött egy Arimateából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is Jézus tanítványa volt. Bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus elrendelte, hogy adják át neki. József levette a testet, beburkolta tiszta lenvászonnal, és saját, sziklába vájt, új sírboltjába helyezte. A sír bejárata elé nagy követ gördített, és elment. Mária Magdolna és a másik Mária ott ültek a sírral szemben.

Van őrségetek: őrizzétek ti, ahogy tudjátok!

Másnap, vagyis a készülétnap elmúltával a főpapok és a farizeusok összegyűltek Pilátus előtt, és így szóltak: "Úgy emlékszünk, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: 'Harmadnapra feltámadok'. Rendeld hát el, hogy harmadnapig őrizzék a sírt, nehogy odamenjenek tanítványai és ellopják, aztán így szóljanak a néphez: Feltámadt a halottak közül! Ez a csalás rosszabb lenne az előzőnél!" Pilátus azonban csak ennyit mondott: "Van őrségetek: őrizzétek ti, ahogy tudjátok!" Erre azok elmentek, lepecsételték a követ, és őrséget állítottak a sírbolt elé.

Virágvasárnap – Készülődés

A virágvasárnap a Nagyhét kapuja. Ekkor kezdődik az egyházi év csúcspontjának megünneplése. Összeköti az Úr megdicsőülését, ami a vidám-ünnepélyes jeruzsálemi bevonuláskor láthatóvá válik és a megalázkodást, ami a szenvedéstörténetben jut kifejezésre.

Életünknek vannak jó oldalai, szép napok, ünnepi örömök, dicsérő és vidám énekek, mint ahogy a mise elején is hallhatjuk, és részesei lehetünk. De vannak nehézségek is, szenvedés és halál, a gyengeség és a bűn megtapasztalása – amiről a passió is szól. Pálmaágakkal a kezünkben kísérik Jézust, és a világ királyát ismerjük fel benne. Mint ahogy tanítványai, mi is meghívást kaptunk, hogy dicsőítsük Istent, és megköszönjük mindazt a jót és szépet, amit Jézussal és Jézus által megtapasztaltunk. Egyúttal tudjuk azt is, hogy Ő elkísér bennünket életünk sokféle útján – ugyanúgy, amikor vidámak és boldogok vagyunk, mint amikor kételkedünk és kétségbe esünk. Sőt, még oda is elkísér minket, ahová más senki nem jöhet velünk – amikor a halál hatalmába kerít. A zöldellő ágak reményünket fejezhetik ki, hogy Isten szeretete a szenvedésben is erőt ad, és erősebb minden halálnál. Az ágak zöldjében és a dicsérő énekekben ma úgy énekelhetjük meg Jézust, mint aki nem marad a halálban, és minket sem hagy a halálban.